

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 128.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789618272/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Hun blandede sig nu i Samtalen, og fik lidt efter lidt Felix, med hans bevægelige Sind, til at høre efter og at glemme sine Parcer og sine Sorger. Capitainen havde naaet det Stadium, hvor den ene kraftige Eed afløser den anden, og saaledes bandede han til sine Venners store Fornøielse paa, at Vilhelm skulde kaste det Spillemandswirtschaft paa Hylden, drage med ham til Fyen og hjælpe ham der med at anlægge nogle Fabrikker, hvortil det meget overflødige Vand, han havde paa sit Gods, længe havde opfordret ham. Kaffeen blev drukket, uden at man opnaaede nogen fast Beslutning i den Henseende; derimod var man bleven enige om, at benytte den sidste Rest af Dagslyset, til at spadsere hjem ved. Man fik Tøiet paa, og imedens Augusta ved Felix's Arm hørte paa en Episode af hans seneste Begivenheder, med en Opmærksomhed som om det var første Gang han fortalte hende den, bandede Capitainen lystigt op for Vilhelm, for ganske at overvinde hans Betænkeligheder.

Saaledes naaede de hurtigt Søerne, og der maatte de ned, for at glide paa Is. Vilhelm foran, og saa Felix, der ved sin Fortælling var kommen i godt Humeur, og sang Coloraturer; saa Capitainen, der kunde snurre sig to Gange rundt, og endda havde Fart nok til at glide videre, og tilsidst Augusta, der paastod at kunne gjøre det ligesaa godt, men snublede ved det første Forsøg, saa Vilhelm bad hende lade det beroe dermed, da Capitainen ene havde opfundet denne Øvelse, for at faae hendes Strømpebaand at see. Capitainen lo og holdt sig nu bagest for at muddre hende; men hun fortalte ham, at han slet ikke havde nødig at tage sine Hænder tilhjælp for at muddre. Under saadanne Lystigheder naaede de snart den anden Bred, og stegge forpustede op paa Stien, for i Røilighed at tilbagelægge Veien til deres Hjem.

Men nu vilde Skjæbnen, eller som Cervantes siger Fanden, der aldrig sover men har sit Spil allevegne, at Fru St. Clair, Datter og Kjæreste, i Selskab med Justitsraadinden og hendes Mand netop skulde foretage en Spadseretour ud af Nørre- og ind ad Vesterport, og netop skulde komme over Ladegaardsveien, da vore Venner gik op midt paa Stien. Afstanden var saaledes for stor, til at Nogen af Parterne kunde see hinanden, især da Skumringen nu begyndte at falde paa; men selv om det havde været ved høilys Dag, vilde de neppe itide have opdaget hinanden; thi Vilhelms Selskab var altfor beskæftiget med forskjellige Planer om hvorledes de skulde forslaae Resten af

Dagen, og det Andets Opmærksomhed var aldeles absorberet ved en uforkammet Tigger, der paa en paatrængende Maade var fulgt efter dem, og ikke engang vilde gaae, efterat Juristen, for at skaane Damerne især Fru Lind, som lod til at befinde sig høist ilde ved dette Følgeskab, havde overtraadt sine Principer i saa Henseende og givet ham otte Skilling. Saaledes mødtes de til en gjensidig ubehagelig Overraskelse. Vilhelm vilde hurtig passere forbi; men Capitainen fandt det rigtigst at sige et Par Ord til Fru St. Clair og standsede; Augusta havde ondt ved at holde Felix tilbage, der i sit Raseri over at see Juristen med Emilie under Armen, vilde styrte løs paa ham, da pludselig Fru Lind gjenkjendte hende og udbrød:

Ah det er saadant Selskab, Hr. Capitainen foretrækker for vort; kom kjære Svigerinde, lad os gaae; thi vi have ikke isinde, at encaillere os med en Jomfru, der løber paa Gaden ved Nattetid med unge Herrer.

Der blev en almindelig Forstyrrelse.

Hvad behager, skreg Justitsraaden; ja sand for Herren, min Kone har Ret; og denne Herre, som torterede mig, jeg kjendte ham strax forleden. De kan maaskee erindre, Capitain Jespersen –

Man talte i Munden paa hinanden. Fru St. Clair var forvirret, Fru Lind gav den fornærmede Dyd; hendes Mand snakkede, Capitainen bandede, Cancellisten udbad sig Ordet, Vilhelm var rasende, Augusta græd, Felix var ulykkelig og Emilie forlegen. Capitainen skreg høiest; men Vilhelm traadte imellem, og idet han tog Augusta ved Haanden og slog hendes Slør tilside, saa man saae Taarerne, der løb ned ad hendes liigblege Kinder, sagde han med en Stemme, der forbød enhver Afbrydelse:

Denne Pige er min Forlovede, og hvis De, Fru Lind, endnu blot med en Mine fornærmer hende, da maa De være vis paa at have en Forsvarer, der kan slaes med mig; thi, ved Himlen, De tvinger mig ellers til, hvad jeg beder Gud bevare mig fra, at insultere et Fruentimmer.

Fru Lind vilde maaskee have svaret; men idetsamme udstødte Augusta et Skrig og klyngede sig op til Vilhelm med alle Rædselens Træk præget i sit Aasyn. Vilhelm fulgte hendes Bliks Retning, og hurtigere end det kan fortælles rev han sig fra hende, sprang med et Sæt over Grøvten og trængte sig igjennem Buskene, der stod paa den anden Side. Forvirringen blev afløst af en Forbauselse, der langtfra